

tiones naturales : ergo datur duplex Filius Dei naturalis , quod est absurdum . Concedo secundam partem antecedentis cum ipsius probatione , & nego primam , ad cuius probationem distinguo maiorem : ubi dantur duas filiations in diversis personis , datur duplex Filius , concedo , ubi in una , eadem que persona , nego .

Etenim , ut dentur duas filiations naturales , seu duas relationes denominantes idem suppositum , sufficit , quod detur duplex ratio fundandi , quæ iuxta Philosophos est duplex relatio in abstracto ; & cum in Xpto detur ea duplex ratio fundandi , una , quæ est æterna generatio à Patre , alia , quæ est generatio temporalis à Maria , ideo in Xpto est duplex filiatione naturalis ; at vero , cum nomen *Filiij* sit nomen *personæ* , ut sape notatum est , licet dentur plures filiations , dummodo sit una persona , unus tantum est Filius .

* * *

DISSE

DISSE

*De secundo effectu prædestinationis
Deiparae , nimirum de eius
gratia , meritis , &
gloria .*

Secundus effectus prædestinationis Mariæ iuxta dicta diss . I . sect . 3 . est eius gratia cum meritis , & gloria ; ideoque de omnibus his singillatim secundo nunc loco agendum est . Cum autem duplex sit gratia , actualis , & habitualis , de actuali prius , postmodum de habituali tractandum . Sit igitur .

SECTIO PRIMÆ .

De gratia auxilijs Beata Virgini à Deo provisiss .

Promitto primo , ut prorsus certum , quod ut B. Virgo operaretur salutari- ter excercendo actus supernaturales virtutum , eguit auxilijs gratiæ , Sanctis scilicet cogitationibus , & affectioribus circa honestatem operationis , quibus à Deo ad illam excitaretur , & induceretur . Ratio est aperta , quia virtus natura-

lis

184.

Dissertatio III.

Iis Deiparæ (sicut, & Angeli, & hominis ad
huc in statu innocentia) est natura sua insuffi-
cens ad actus supernaturales, ut per se paret;
atqui omnis actus salutaris est supernaturalis;
ergo virtus naturalis Deiparæ fuit dese insuffi-
cens ad actus salutares; ac per consequens indi-
guit auxilijs gratiæ, ut salutariter operare-
tur; sicut etiam Angeli, & Adamus adhuc in
statu innocentia.

Præmito secundo, quod Mariæ dispensata
fuerunt à Dœ vberiora, & altiora auxilia gra-
tiæ, quam ceteris omnibus Iustis. Ratio est,
quia Maria in instanti Conceptionis iuxta post
dicenda habuit maiorem gratiam habitualem,
quam omnes Angeli, & homines simul sumpti,
eam que de congruo meruit, sicut, & Mater-
nitatem, quæ est gratia simpliciter infinita; ergo
ad illud meritum de congruo respectuantæ gra-
tiæ debuit præveniri vberioribus auxilijs, &
altioribus, quam ea, quæ dispensata sunt omni-
bus Angelis, & hominibus. Item quia gratia
habitualis trahit secum plura auxilia: ergo Ma-
ternitas, quæ est sublimior gratia, quam omnis
gratia habitualis, maiora petit, & abundantio-
ra auxilia.

His ita suppositis triplex modo quæstio est
breviter discutienda. Prima an præpter auxilia
gratiæ, quibus primum Maria præventa, & ad
iuta est ad salutariter operandum in primo suæ
Concep-

Sectio I.

185.

Conceptionis instanti eguerit novis gratiæ auxi-
lijs in reliquo vitæ decursu? Secunda, an Ma-
riæ disposita fuerint auxilia specie diversa ab
auxilijs, quæ alijs iustis dispensantur? Tertia
an gratiæ auxilia Mariæ collata, fuerint benefi-
cium distinctum à Maternitatis privilegio? Atque
in secunda quæstione non loquimur de omnibus
auxilijs, nam certum est concessa fuisse Mariæ
plura eiusdem speciei cum auxilijs aliorum Ius-
torum, quoniam cum piæ cogitationes, & assec-
tiones saepe fiant ab habitibus virtutum infusis,
& hi in Maria fuerint eiusdem speciei cum ha-
bitibus Iustorum, similiter fuerunt auxilia. Nam
vero sit.

Prima conclusio contra P. Ruiz de Proviâ. disp.

41. sett. 2. Suares 3. de auxilijs cap. 4. C. q. Lor-
ea, & alios, quos impugnat P. Rip. de ente supern. disp. 106. sett. 8. cum eodem Rip. disp. 111. sett. 10.
Ad quemlibet actum salutarem eguit B. Virgo
novo gratiæ prævenientis, & operantis auxilio.
Probatur conclusio: ad quemlibet actum salu-
tarem virtutis requiritur cogitatio supernatura-
lis proponens honestatem particularem obiecti
illius virtutis, & affectio supernaturalis volun-
tatem alliciens. V. g. ad actum charitatis deberet
præcedere cogitatio sancta, & affectio honesta-
tis charitatis, & ad actum misericordiae simili-
ter; quæ cogitationes, & affectiones sunt gra-
tia auxilians; atqui prima Sancta cogitatio, quæ

Virgo

Virgo habuit, nec duravit, nisi in uno, vel paucis instantibus, nec repræsentavit omnem honestatem, vt videtur certum: ergo ad quamlibet honestatem, requisita fuit nova Sancta cogitatio, & affectio.

Secunda conclusio cum eodem P. Rip. sup. num. 106. Beatae Virgini dispensata fuerunt à Deo plura auxilia specie diversa ab auxilijs cæterorum Iustorum. Probatur conclusio: gratia auxiliantes, illustrationes scilicet Sanctæ, & piaæ affectiones sunt à virtutibus infusis (vti iam diximus ex P. Rip. disp. 107. sect. 3. & disp. 122. cum P. Molli ex D. Aug. cuius dicta in materia præsertim de gratia magni pendenda sunt) atque item virtutes infusaæ, cum ex natura rei ordinentur ad operationes supernaturales ipsis proprias petunt aliqua gratia auxilia, & hæc ipsius debentur, vt operari salutariter possint; ergo vbidetur aliqua virtus infusa specie distincta à reliquis, debentur auxilia gratia specie distincta, & tali virtuti propria.

Tunc sic: atqui in B. Virgine data fuit virtus infusa specie distincta à virtutibus cæterorum iustorum: ergo, & auxilia propria talis virtutis. Probatur antecedans: pietas, quæ est virtus Parentum ad Filios, & è contra fuit in B. Virgine specie distincta à pietate reliquorum Parentum, nam pietas in Virgine respiciebat Deum, vt filium Mariæ, & pietas reliquorum Paren-

tum respicit supposita creata: ergo erat specie distincta; sicut obedientia in Deum specie distinguitur ab obedientia erga homines. Item quia iuxta dicenda diff. 4. sect. 1. in Maria fuit Scientia per se, & per accidens infusa; ergo ab ea poterant oriri illustrations gratiaæ, quæ necessario erat specie distinctæ ab illustrationibus aliorum Iustorum.

Tertia conclusio: plura gratiaæ auxilia licet fuerint distincta physice à Maternitate, non tamē fuerint moraliter distincta: vnde ea auxilia non fuere beneficium diversum à privilegio Maternitatis. Probatur conclusio: illa auxilia sunt solum physice, & non moraliter ab aliquo privilegio distincta, quæ ab eo secundum suam entitatem distinguntur, ipsi tamen sunt ex natura rei debita, ideoque moraliter ab eo reputantur indistincta; atqui plures illustrations, & affectiones supernaturales entitate distinctæ à Maternitate, fuerunt ipsis ex natura rei debitæ: ergo moraliter indistinctæ. Probatur minor: gratiaæ habituali debentur ex natura rei aliqua auxilia, vt diximus nuper de habitibus, & teneant omnes Theologi; atqui Maternitas est forma sanctificans: ergo plura auxilia illi debentur.

Vlterius: Maternitas est forma Sanctificans sublimior gratia habituali iuxta diff. 2. sect. 4. ergo illi non solum debentur ex natura rei plura au-

xilia, sed etiam cum maiori intensione, & frequentia, quam alijs Iustis. Item gratia habituali, cum non trahat secum impeccabilitatem, nec sit Sanctitas inamissibilis, solum debentur aliqua auxilia propter praescindunt ab efficacibus, & inefficacibus; at vero cum ex vi Maternitatis sit Maria impeccabilis, & Maternitas sit Sanctitas inamissibilis, illi debentur auxilia efficacia ad praeceptorum observationem: ergo plura, &c.

Argues tamen primo contra primam conclusionem: quando motio primæ gratiæ, & virtus perseverant, non requiritur nova gratia auxilians; atque Maria tuncquam interruptit primam motionem gratiæ, & virtutum, nam incessanter operata est honestè ab instanti Conceptionis: ergo non eguit nova gratia. Distinguo maiorem, non requiritur nova gratia ad honestatem, quæ est obiectum illius motionis, & nulla variata circumstantia, concedo, ad alias honestates, vel ad eamdem cum aliqua mutatione, nego. Etenim prima illustratio Mariæ non comprehendebat omnes omnino honestates; indeque licet sufficeret ad honestatem illam, quam representabat, non tamen ad alias. Item ad huc responde illius honestatis, quam Sancta cogitatio representabat, variabatur circumstantia durationis iuxta dicta in probatione nostra.

Argues secundo: eadem cogitatio potuit proponere Virgini plures honestates, & simili-

ter,

ter eadem affectio allicere ad eas, V.g. honestates charitatis, Religionis, &c. ergo ad actum charitatis non requirebatur nova gratia distincta à gratia actuum religionis. Distinguo antecedens, eadem cogitatio, & affectio physice eadem, & virtualiter multiplex, concedo, purè eadem, nego. Etenim ea illustratio plures similes honestates proponens est multiplex virtualiter gratia, quatenus pluribus illustrationibus aequa valet: Cum tamen prima Virginis cogitatio non illi proposuerit expressè omnes honestates in toto vite decursu offerendas, ideo nova gratia requisita fuit.

Argues tertio: quando plures actus virtutum subordinantur inter se, V.g. actus charitatis imperat actum religionis, hic actum Iustitiae, &c. tunc gratia excitans, & operans actu charitatis sufficit ad alios actus imperatos; sed cum Maria operata sit ab instanti Conceptionis sine illa interruptione, credibile est habuisse similes actus: ergo una gratia auxilians sufficit ad omnes. Præmitto ad solutionem, quod alia auxilia gratiæ requiruntur per se ad actus salutares, V.g. charitatis; & sunt illa quæ propounderunt charitatis honestatem, & ad eam, allicantur, & talis actus hoc auxilia necessario supponit.

Alia vero sunt, quæ actus non necessario, & per se, sed contingentia; & per accidens supponit; & sunt illæ illustrations, & affectiones;

qua

196.

Dissertatio. III.

quæ pertinent ab obiecta diversa; V.g. actus charitatis, & eius illustratio potest movere ad actum religionis, quæ motio non necessario, aut per se supponitur ad talem religionis actum, sed tantum per accidens: attamen illustratio propo-nens honestatem religionis, & affectio ad eam afficiens, per se, & necessario ad illam supponitur, nam omnis actus salutaris petit semper ori-ri à cogitatione supernaturali sui obiecti; si ve-
so ab alia oriatur, hoc sit per accidens. Hinc dis-tinguo maiorem sufficit per se, & necessario, ita ut non requiratur propria religionis illustratio, nego, contingenter, & per accidens, con-cedo.

SECTIO SECVNDÆ. *lib. i. tom. viii. p. 100. n. 1.*
Virum Beata Virgo prævisa fuerit consensura omnibus
omnino auxilijs supernaturalibus?

HAnc quæstionem piè excogitavit, & nervosè, atque eruditè promovit in Complutensi Academia Primarius P. Doct. Ioannes Marini tom. i. de Incarnat. disp. 7. sect. 5. & tom. de libero arbitr. disp. 3. sect. 6. Pro cuius resolu-tione; præmitto primo: quod duo genera au-xiliarum distinguuntur à Theologis: alia *super-na-turalia*, nimirum illustrationes, & affectiones, quæ sunt dona Dei indebita toti naturæ, mo-vant que, & iuvant ad opera supernaturalia, & salutaria: alia *naturalia*, nimirum illæ cogita-tiones,

Sectio II.

197.

tiones, & complacentiæ, quæ naturaliter ex-citantur ex occurrsum causarum naturalium, & iuvant ad operationes naturales honestas, & ad-vitanda peccata, quamvis non meritorie, & propterea oportet ad salutem.

Præmitto secundo, quod, uti dixi tract. de prædict. diss. 3. sect. 3. possibilis est creatura im-prædestinabilis per merita omnino libera, nimiri-um creatura, quæ per scientiam medium præ-visa sit dissensura omnibus omnino auxilijs indi-ferentibus: pariter que possibilis est creatura, quæ prævisa sit omnibus omnino auxilijs super-na-turalibus indiferentibus consensura, ac per conseqüens sit irreprobabilis. Tertio, quod iux-ta ibidem dicta, Scripturæ, & Patres laxe di-centes, Deo competere ratione sui supremi do-minij posse convertere, & deferere quamlibet creaturam rationalem, adminus debent intelligi de creaturis à Deo de facto creatis, & creandis; indeque nullam ex illis esse imprædestinabilem, aut irreprobabilem.

Attamen si ex gravi fundamento dicatur, quod aliqua creatura ex de facto existentibus est irreprobabilis, bene id poterit stare cum præ-dicta assertione: quia cum Scripturæ, & Pa-tres loquantur absolute de potestate Dei ad de-serendum, non illam restringendo ad desertio-nem per determinata auxilia, sed per hæc, vel per illa, dummodo simpliciter verificetur, posse deferere: